

groen van de vroege lenteweide, — doorspikkeld met maagdelijk-witte made-lieven. — vertrappeld hier en daar, en hier en daar met geronnen bloed bevlekt, — vol tonen van het zachtste fluweel; de hand van den gesneuvelde, zoo treffend, zoo sprekend in haar lijктоon als die van een dooden Christus van van Dijk of Rubens; de achtergrond van mist boven de fantastisch schemerende stad met haar belfort en torens, een meesterlike weergave van een motregendag in ons klimaat.

Geheel anders *Karel V!* *Hier* nu was distinksie, *hier* nu was verfijning, raffinement. Een psychologische bladzij, die had doen denken aan meer dan één plaats uit Max Nordau's *Entartung*, was dat boek toen reeds voorhanden geweest.

In bleek grijs van een zeer edele gamme, geschakeerd met hermelijnwit en even wat geelachtig bruin, zoo heb ik het schilderij, dat ik maar eens zag, namelijk in 1880 te Brussel, nu nog in mijn oogen. De kwijnende *Morbidezza* van een verwend, vroeg rijp vorstenkind; de langoereuze verveling van een geest, die in volslagen ledigheid zint op wat anders is, op wat nieuw is, al is 't ook verboden of wellicht precies dáarom; voortreffelijk was dat hier uitgesproken in dat tengere, bleeke wezen, waaraan Albert Giraud schijnt gedacht te hebben, als hij dichtte:

Je revois, dans la mort ineffable de l'heure,
S'accouder un gracile et rose enfant princier
Qui pleure d'être heureux et dont la tête lasse
Plie adorablement sous l'orgueil de sa race
Comme sous un tragique et trop pesant cimier,
Et qui, vierge, et déjà fatigué de la femme,
Semble, l'énigmatique et si frêle dauphin,
Prier le ciel d'été de lui montrer enfin
Le songe de son cœur à travers une flamme....

(*Le Dauphin.*)

II.

Niemand betreurde het ooit inniger dan ik zelf, dat van Beers met deze zijn eerste richting heeft gebroken, om, zooals de reeds hooger genoemde Séailles het zeide, zich te gaan scharen aan de zijde „*de ces habiles virtuoses qui font dans l'article de Paris.*”

Zooals een ieder weet ik, dat één van de redenen, waaróm de jeugdige kunstenaar het historische vak heeft verlaten, geen andere was dan de wraakroepend-karige aanmoediging, welke hem in die jaren van de zijde van Staatsbestuur, Stadsregeering en publiek te beurt viel. Hij zelf, overigens, bevestigt deze gedachte. Immers, tijdens zeker *interview*, dat hij, in 1893—94, aan Miss M. A. Belloc verleende, gaf hij op de vraag: „*And what, „I ask curiously.” made you give of historical for modern painting?*” onbewimpeld dit ten antwoord: „*I came to Paris, „he answere,” surely that is answere*